

סוכה טו. (משנה שניה) עד טז. (משנה)

ביאורים

קבלת טומאה - מו"ר הרב אהרן ליכטנשטיין מסביר שבשביל לקבל טומאה יש צורך לענות על שני תנאים:
א. לא להיות חלק מעולם הטבע, להיות חלק מעולם תשמישיו של האדם.
ב. לא מקבלים טומאה כיוון שהם חלק מעולם הטבע ואילו חפצים סתמיים לא מקבלים טומאה כיוון שהם אינם חלק מתשמישיו של האדם. כלי שהוא חלק מתשמישיו של האדם מקבל טומאה ואילו שבר כלי שאינו חלק מתשמישיו של האדם אינו מקבל טומאה.

תחילת משנה

מוטות פסולים וסכך כשר:
אם הרווח בין המוטות (=מקום הסכך) שווה למוטות: כשרה.

מח' אמוראים

פרוץ כעומד (בהלכות מחיצות):
רב פפא: מותר.
רהב"י: אסור.

סתירה בין רהב"י לבין המשנה

תירוץ א':

במשנה מדובר כשהרווח בין המוטות גדול במעט מרוחב המוטות.

תירוץ ב':

הסכך מונח ב 90 מעלות לכיוון המוטות ומונח בקצותיו על המוטות, ולכן הוא מרובה מהמוטות ומבטלן.

סוף המשנה

החוטט בגדיש לעשות לו סוכה:
פסולה. (תעשה ולא מן העשוי)

ולמקרה זה התייחסה הברייתא שהכשירה את החוטט בגדיש.

אם בהתחלה היה חלל בגובה טפח וברוחב 7x7 טפחים - כשרה.

(במקרה כזה היה מההתחלה סכך כשר -

החטיטה מתקנת את הדפנות ועל הדפנות לא נאמר 'תעשה ולא מן העשוי')

ראב"ט: שבר כלי (שכעת אינו מקבל טומאה) - פסול לסיכוך (מדרבנן).

ניסיון הוכחה לראב"ט:
משנתנו קבעה שמוטות המיטה פסולים לסכך.

דחיה:
"יתכן שמדובר בחלק משמעותי מרגלי המיטה שראוי לשימוש כמיטה (אם מקרבו לכותל וקושר חבלים) ולכן הוא נחשב כלי ולא שבר כלי.

הוכחה:
הברייתא קובעת שמחצלת שנפחתה - אין מסככין בה.

המשך הברייתא:

מחצלת קטנה: פסולה לסיכוך (כיוון שמיועדת לשיבה)

מחצלת גדולה: ת"ק: כשרה לסיכוך
ר"א: פסולה לסיכוך